

Mijn rampzalige leven in twee huizen

Carlie van Tongeren

B Blossom
Books

Lieve lezer,

Jij hebt het allereerste oorspronkelijk Nederlandstalige fictieboek (zeg dat maar eens heel snel achter elkaar) van Blossom Books in je handen! Je begrijpt vast dat hoe ontzettend trots we daarop zijn.

Met een beetje bemiddeling van Edward van de Vendel kwam het manuscript van Carlie in ons bezit, en eigenlijk wisten we al vrij snel: dit boek willen we uitgeven! Maar waar we normaal gesproken een kant-en-klaar vertaalbaar manuscript ontvangen, moesten we hier nog wel een beetje aan sleutelen. Onze redactieskills werden getest, en samen met Carlie maakten we van haar oorspronkelijke manuscript een nóg beter verhaal (nou ja, dat hopen we natuurlijk!).

Heerestraat en Rozenlaan is een fris, grappig én romantisch boek. Wat zo knap is aan Carlie is dat ze schrijft over heftige en zware onderwerpen (zoals een scheiding), zonder het zwaar te maken. En haar personages zijn heel echt; je kunt je dan ook waarschijnlijk goed inleven in Nina, de hoofdpersoon. Ze is niet perfect, doet soms domme dingen maar ze weet zich maar wel mooi staande te houden in een situatie die helaas veel te vaak voorkomt.

Dit boek is voor iedereen, maar in het bijzonder voor de jongeren die zelf ook te maken hebben met gescheiden ouders. Carlie zelf zegt over haar verhaal: 'Ik had dit boek graag gelezen toen ik net als Nina heen en weer fietste tussen mijn gescheiden ouders. Want er valt soms ook wel wat te lachen om dat nieuwe, rare en soms rampzalige leven.'

Heel veel leesplezier!

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

*Voor mijn oma, die alles,
echt alles, heeft gelezen wat ik heb geschreven*

Vertel de wereld wat je vindt van #Heerestraat

Vind de auteur: @CarlieVT

Vind ons: @blossombooks

NUR 284/JD061801

© 2018 Blossom Books

© 2018 Carlie van Tongeren

Omslagillustratie en illustratie binnenwerk: Marieke Nelissen

Omslagbelettering: Leentje van Wirdum

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl)**

HOOFDSTUK 1

Heerestraat 37

‘SPANNEND, HÈ? HET IS ONZE EERSTE,’ ZEGT MIJN VADER terwijl ik de keuken in loop. Zijn woorden echoën door de lege ruimte voor een extra dramatisch effect. Hij staat bij het aanrecht glunderend een tros druiven in stukjes te knippen en ik heb geen idee waarom.

Lindi produceert een snuivend geluid van afkeuring vanaf de bank, waarop ze in haar lubberende grijze joggingbroek hangt en tv-kijkt.

Dan valt Mark nogal lomp de keuken binnen – het krantenpapier dat de vloer beschermt kraakt onder zijn legerkisten. Van schrik doe ik een stap naar achteren. En weer naar voren, als er plotseling scherpe dennennaalden in mijn rug en achterhoofd prikken, en er twee kerstballen op de grond stuiteren.

‘Laat mij maar,’ zegt Anja met een glimlach, en ze hangt de kerstballen op exact dezelfde plaats terug. De boom is perfect symmetrisch versierd, in lila en zilver, en valt behoorlijk uit de toon bij de ongestucte wanden en verzameling verfemmers die hem omringen.

‘Houden jullie dat aan, zo?’ vraagt Anja aan Mark en Lindi. ‘Dat is niet echt feestelijk.’

‘Ik ben ook niet echt in een feestelijke bui, aangezien ik verplicht in

deze bouwkeet moet blijven terwijl mijn vrienden aan het feesten zijn tot het ochtend is,' zegt Lindi. Grote snuif. 'En Mark ziet er altijd zo raar uit. Au!'

'Het is toch ook gezellig om het met z'n vijfjes te vieren?' probeert haar moeder, maar Lindi negeert iedere volgende opmerking door de tv harder te zetten. Het geluid doet nu pijn aan mijn oren, maar zo kan ik mezelf niet meer horen nadenken, en dat is fijn. Ik kan toch alleen maar aan mijn moeder denken.

'Halftwaalf. Net op tijd. Nina, kom je ook zitten?'

Ik schrik op. Sta ik hier al zo lang? Ik pak de laatste klapstoel rond de plastic tuintafel, die bedekt is met een kitscherig kerstkleed. Enigszins jaloezers kijk ik naar de comfortabele beigelere fauteuil waarop mijn vader zit – een van de weinige dingen die hij van de Rozenlaan heeft meegenomen, waaronder voor zover ik weet de auto en zijn Super Accountantmok (ja, die bestaan).

Mark zit tegenover me en over de trosjes druiven en schalen met dubieuze bruine flappen heen kijkt hij me aan. Even maar, met een... niet te duiden blik. Ik kan geen enkele blik van hem duiden sinds hij me voor het eerst aankeek, toen mijn vader mijn weekendtas in de gang neerzette en triomfantelijk zei: 'Nou, Nina. Dit zijn je nieuwe broer en zus.' Ik heb Mark nog helemaal niet horen praten sinds ik hier ben. Zou hij dat wel kunnen?

De bruine flappen blijken zelfgemaakte beignets te zijn die helemaal niet lekker smaken, maar waarvan ik er toch drie naar binnen werk. Het lijkt het enige wat we weten te zeggen: 'Wie wil er nog een beignet?' Ik kan het woord niet meer horen zonder misselijk te worden.

Het is een beetje alsof je de mensen die tegenover je in de trein zaten mee naar huis hebt genomen en vanaf dat moment voorgoed met

elkaar zit opgescheept. En dat voorgoed begint met ‘onze eerste oudejaarsavond met z’n vijfjes’.

Soms heb ik het gevoel dat dit allemaal niet echt is. Dat ik nog steeds gewoon één huis heb met twee ouders erin. Eén slaapkamer, en geen broers of zusjes. Dat ik niet ineens een peperdure weekendtas cadeau kreeg om iedere week spullen in mee te zeulen.

‘Zullen we een spelletje doen?’ doorbreekt Anja de stilte. ‘Ik ben dól op spelletjes.’ Ze glimlacht weer. Of nog steeds. Serieus: hoeveel kan een mens glimlachen?

Lindi rolt met haar ogen. ‘Mám. Alsjeblieft, zeg.’

‘Ja, leuk. Een spelletje om elkaar beter te leren kennen?’ vult mijn vader aan. Zijn ogen glanzen – een teken dat hij het zelf een briljant idee vindt.

‘Nee,’ zeggen Lindi, Mark en ik in koor, en met een zuinig mondje zet mijn vader de oudejaarsconference aan.

Hoewel ik ze inderdaad nog nauwelijks ken, weet ik dat Lindi een jaar jonger en Mark een jaar ouder is dan ik, dat ze de hele dag door ruziemaaken en de volgende dag weer lachend over elkaar heen kunnen hangen. Ik ben er nog niet over uit of ik meer wil weten. Vroeger heb ik heel vaak gewenst dat ik een broer of zus zou krijgen – vooral een zus – maar dit is niet helemaal zoals ik me dat had voorgesteld.

Toch kan ik niet ophouden met naar ze te kijken. De kisten aan Marks voeten zijn de lompste schoenen die ik ooit heb gezien. Ze vechten om mijn aandacht met de opdruk op zijn zwarte T-shirt: een groot skelet, omringd door kogels en wapperende dollarbriefjes. Uit de bloedrode letters van prikkeldraad eronder kan ik alleen het woord ‘death’ ontcijferen. Marks gitzwarte haren hangen sluik langs zijn gezicht en reiken tot iets over zijn schouders. Ik houd niet van lang haar bij jongens, zeker niet als

die haren zo vettig zijn als die van Mark. Maar het vaakst dwalen mijn ogen af naar zijn sik. Zijn sik.

Dan Lindi. Het eerste waar ik steeds naar kijk zijn haar borsten. Die zijn enorm. Eigenlijk is alles aan haar groot. Haar lengte, haar heupen, haar schouders – die voor een meisje trouwens ook behoorlijk hoekig zijn – haar lippen, haar neus. En haar permanente frons, niet te vergeten.

Terwijl de cabaretier op tv het over politiek heeft, kijk ik naar mijn weerspiegeling in de ruit en vraag me af wat mijn moeder nu aan het doen is. Zou ze naar dezelfde oudejaarsconferentie kijken, in haar eentje op de bank? Met een bordje met één lullige oliebol en de gordijnen stijf dicht? Of zou ze al in bed liggen, met het dekbed tot over haar hoofd getrokken? Ik zou er veel voor overhebben om nu bij haar te zijn, om haar eerste oudejaarsavond zonder mijn vader tenminste iets draaglijker te maken.

Maar dat kan niet. Mijn ouders hebben gedubbeld om te bepalen wie de eerste oudejaarsavond kreeg, en mijn moeder verloor. Ze barstte in huilen uit en ik haatte mijn vader omdat hij voet bij stuk hield. Hij heeft me zelfs verboden om na twaalfen van het ene naar het andere huis te fietsen, ‘omdat dat geen gewoonte moet worden.’ Dat ik het volgend jaar bij haar vier is een schrale troost.

Via de donkere ruit kijkt Mark me aan. Ik glimlach. Hij ook. Als ik mijn gezicht de andere kant op draai, is zijn blik alweer op de tv gericht.

‘Nog maar een minuut. Hans, open jij alvast de champagne?’ Ongeduldig staat Anja alvast op. De vieze bordjes vervangt ze door een champagneflles. Alcoholvrije, want ik mag van mijn vader geen alcohol drinken, dus technisch gezien is het gewoon appelsap met prik. ‘Waar zijn de glazen? Mark, die zou jij toch afstoffen?’

Zuchtend staat Mark op en op zijn dooie gemak begint hij de smalle glazen uit het doosje te halen.

Anja bezwijkt zo te zien bijna van de zenuwen. ‘Lindi, kun je die telefoon nou niet heel even wegleggen?’

‘Nee,’ zegt Lindi terwijl ze door-appt.

‘Tien. Negen...’ tellen Anja en mijn vader hardop af, een tikje overdreven. Ondertussen worstelt mijn vader met de kurk, zijn gezicht rood aanggelopen, en zet Mark de glazen zo hard neer dat ze bijna breken.

‘... drie. Twee. Hans, schiet nou op!’ dringt Anja aan.

Paf! De kurk schiet eraf en mijn vader vult de glazen. Buiten klinken de eerste vuurwerkgeluiden.

‘O, de druiven!’ zegt Anja verschrikt. ‘Hè, het nieuwe jaar is al begonnen.’

‘Ach, schat, rustig aan. Het jaar is nog lang zat,’ lacht mijn vader.

Iedereen gaat staan, behalve Mark. Ik krijg een glas in mijn ene hand gedrukt en een trosje met twaalf druiven in de andere.

‘Snel, bij elke klokslag één druif. Bij iedere druif mag je een wens doen,’ verklaart Anja. ‘Dat is een Zuid-Amerikaanse traditie. Van onze voorouders.’

‘Van papa’s voorouders, zul je bedoelen,’ verbetert Lindi haar voordat ze alle druiven tegelijk in haar mond propt. Tot afgrijzen van Anja spuugt ze daarna een hoopje pitten met druivenresten op tafel. ‘Gadver, kon je geen pitloze kopen?’

‘Gelukkig nieuwjaar, allemaal!’ zegt mijn vader zodra hij zijn mond leeg heeft. Onze vijf glazen tinkelen onhandig tegen elkaar.

Ik sta rechts van mijn vader, die zich eerst naar links draait. Hij pakt Anja vast en drukt een zoen op haar mond, lang en met zo’n mmm-ge-luid.

‘Ik ga die vieze sik van jou niet zoenen, hoor,’ zegt Lindi tegen Mark, net op het moment dat ik me afvraag of ik hen ook moet zoenen. ‘Op het nieuwe jaar, en alles.’ Ze giet de inhoud van haar glas in één teug achterover.

Mark zet het glas aan zijn mond en ik doe hetzelfde. Onze ogen kruisen elkaar en even stel ik me voor hoe het zou zijn om hem drie zoenen te geven. Hoe zijn sik tegen mijn kin zou kriebelen.

Mijn vader loopt om de tafel heen naar Lindi toe.

‘Jij ook de beste wensen, Nina,’ zegt Anja op dat moment tegen mij. Ze kust me licht op mijn wangen. Het is de eerste keer dat ze me drie zoenen geeft. Ik vergeet helemaal haar een gelukkig nieuwjaar terug te wensen.

Mijn vader schudt Mark de hand en drinkt vervolgens met grote slokken zijn glas leeg. Ik zie zijn ogen glinsteren. Hij kan niet wachten om zijn vuurpijl af te steken – eentje maar, die hij ieder jaar met zorg uitkiest om vervolgens de precieze aankoopprijs tot vervelens toe erbij te vermelden. ‘Zo, jongens. Tijd om naar buiten te gaan.’

Eh, hallo?

Iedereen loopt achter mijn vader aan en ik hoor de voordeur opengaan. Ik blijf in mijn eentje in de woonkamer achter, het trosje druiven nog steeds in mijn hand. Ik kan het niet geloven.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en bel mijn moeder. Ze neemt niet op. Ik prop een druif in mijn mond en wens dat ik nu bij haar was. Na het eerste woord van haar voicemail druk ik het gesprek weg. De rest van het trosje laat ik op tafel vallen. Ik weet niet wat ik moet wensen.

Bij de deur naar de gang draai ik me om en ik pak toch nog een druif. Tegen beter weten in wens ik dat alles terug verandert naar het oude.

‘Daar gaat achtentwintig euro vijffennegentig de lucht in, jongens!’ roept mijn vader op de oprit, vlak voordat zijn vuurpijl in piepkleine

rode en groene bolletjes uiteenspat tegen de donkere hemel.

Ik zeg er niets van en de anderen ook niet. Anja durft haar handen niet van haar oren te halen.

‘De beste wensen, hè?’ zegt mijn vader joviaal tegen de buurman. Voor mijn neus nog wel, terwijl hij mij nog steeds geen gelukkig nieuwjaar heeft gewenst.

Zonder dat iemand het merkt sluip ik terug naar binnen. Ik hang mijn jas aan de kapstok, maar hij glijdt op de grond. Ik heb geen zin om te bukken en wil net naar boven lopen als ik hoor: ‘Waar ga je heen?’

Ik kijk om, recht in de lichtblauwe ogen van Mark. Het zijn de eerste woorden die hij tegen mij zegt. Ik kan er maar niet over uit hoe laag zijn stem is. Zoals de slechterik in een tekenfilm. Of als Chuck Bass in *Gossip Girl*.

Ineens weet ik niet meer waar ik heen ging. Ik weet even helemaal niets meer. Mijn vader, die erom wilde dobbelen om te bepalen waar ik oud en nieuw zou vieren en die me vervolgens doodleuk vergeet. Mijn moeder, die nu zielsalleen op de Rozenlaan het nieuwe jaar inluidt. Ik kan wel janken. Ik bijt op mijn lip om te voorkomen dat ik dat ook echt doe.

‘Kom. Je vader heeft een vuurwerkpakket gekocht. Anders sta ik morgen nog met die kutastronauten op de oprit.’

Ik schiet ongewild in de lach. Een beetje een bittere, maar toch. Mijn vader kocht nooit vuurwerk voor me. Dat vond hij geldverspilling – buiten die ene pijn dan.

Ik geef geen antwoord, maar raap mijn jas van de grond en volg Mark naar de oprit, waar Lindi zich heeft ontfermd over de grondbloemen. Anja verschuilt zich half achter mijn vader. Mark werpt me nog één blik toe voordat hij een heel pakje lilliputpijltjes tegelijk afsteekt. Een triest

fluitconcert vult mijn oren. Ik keer mijn vader de rug toe en blijf zo staan tot ik de laatste astronaut heb afgeknald.

Chica's

Iris, Mara, U

Iris:

Happy nieuw schijtjaar

Mara:

Ik wilde het net zeggen

Ik ook

Maar ik had eerst nog een
pakket astronauten weg
te werken

Jij eerst, I

Iris:

Mijn vader kwam langs!

Met een cadeautje voor mijn
moeder. De slijmbal

En hij is er nog steeds

Mijn vader is me gewoon
vergeten een gelukkig
nieuwjaar te wensen!

Mara:

Nou ja!!

Iris:

En in ruil daarvoor kreeg je wel
astronauten??? Jouw vader is een
nog groter mysterie dan die van mij

Mara:

Wij lazen de bijbel om 0.00

Zzz. Zijn die mensen met die
honden er ook weer?

Mara:

Ja joh. Het lijkt hier wel de
stinkende Ark van Noach...
Ik haat Ameland
En de bijbel
En bijbelvakanties
Waren we maar bij elkaar

Ja ☹

Nou, ik doe het licht uit met
m'n stinkende kruithanden.

0.55!

Over dieptepunten
gesproken

Iris:

Hmmm, moeilijk kiezen wie de
meest bruisende oud & nieuw
heeft

Om 2.25 uur lig ik nog wakker. Ik kan het plafond waar ik al de hele tijd naar lig te staren, inmiddels niet meer zien.

Gefrustreerd sla ik het dekbed aan de kant en stap uit bed om een kopje kamilletee te maken. Misschien ligt het aan deze kamer. Ik heb een eigen kamer gekregen, en ik weet dat ik blij moet zijn dat mijn vader en Anja speciaal een huis hebben gekocht met vier slaapkamers, maar toch voelt het als een anonieme hotelkamer. Dat komt denk ik door de inrichting: er staan nu alleen nog maar een bed en een bureau, en er is een inloopkast met niet meer dan een onuitgepakte weekendtas erin.

Op de overloop zie ik dat er licht brandt in Marks kamer en ik vraag me af wat hij aan het doen is. Misschien wel hetzelfde als ik: balen van het nieuwe jaar dat nu al waardeloos is.

Hoe meer traptreden ik af loop, hoe duidelijker ik het hoor. Muziek. Nederlandstalige muziek. Zo'n liedje van een gekwelde veertiger dat me vaag bekend voorkomt van mijn vaders vaste radiozender voor ouwe lullen. Mijn vingers glijden langs het afgeleefde behang. Het heeft de kleur van poep en laat los in de hoeken. Waarschijnlijk had het vijftien jaar geleden, toen ik werd geboren, al van de muur geschraapt moeten worden.

Als ik bijna beneden ben, hoor ik mijn vaders stem. Hij zingt. Mijn maag knijpt samen terwijl mijn hand het dikke touw vastgrijpt dat de trapleuning moet voorstellen (echt: wat voor mensen hebben hier gewoond – piraten?).

Er schijnt licht door de kier naast de deur. Op mijn tenen loop ik er-naartoe. Ik geef de deur een zetje en gluur voorzichtig de woonkamer in. Het liedje klinkt luider. 'Annabel' heet het.

Ik zie mijn vader en Anja dansen. Innig dansen. Hij zingt 'A-an-ja' in plaats van 'Annabel', haalt flink uit bij 'het wordt niets zonder jou', en

Anja lacht een hoog lachje terwijl hun schuifelende voeten over de kran-
ten zorgen voor een knisperend achtergrondgeluid. Op de tafel naast
hen staan een lege wijnfles en glazen met zielige bodempjes erin – sou-
venirs van hun intieme afterparty. Mijn vaders handen wrijven nu over
haar rug. Ze zakken af naar beneden, steeds een stukje lager. Als ze bij de
welving van haar billen aankomen, trek ik mijn hoofd terug.

Even leun ik met mijn rug tegen de muur in de gang, mijn ogen geslo-
ten. Mijn hart gaat tekeer onder mijn slaapshirt.

‘We hebben iets leuks voor jullie bedacht,’ zegt mijn vader, zichtbaar
trots.

Ik wrijf in mijn ogen en doe mijn best mijn aandacht erbij te houden
– en dat is een uitdaging, deze eerste week op de Heerestraat. Ik heb nog
nooit zo slecht geslapen als hier.

Het is alsof je alles in één keer overboord gooit – regels, gewoonten, je
omgeving, mensen – zodat je de hele dag bij iedere piepkleine handeling
opnieuw het wiel moet uitvinden. Hondsvermoeiend.

Zelfs iets eenvoudigs als *Goede Tijden, Slechte Tijden* kijken is niet
meer hetzelfde, omdat Anja per se elke avond het achttuurjournaal wil
zien. Ik kan er maar niet aan wennen om Ludo Sanders boven op zo’n
klein schermje te zien zonder mijn vaders vertrouwde domme vragen
(‘Hè, zij had toch met die ander?’) en ongevraagde commentaar (‘Beetje
zonde, een dubbele whisky bestellen en dan weglopen’).

‘Een gezinsprikbord,’ zegt Anja, wijzend op het kurken prikbord op
de deur naar de gang. ‘Om gezellige berichtjes voor elkaar achter te la-
ten.’ Ik kijk naar de roze bloemen die ze keurig rangschikt in een vaas.
‘Gerbera’s,’ verklaart ze, als ze mijn blik opmerkt. ‘Mooi, hè? Het zijn
mijn lievelingsbloemen.’

Ik knik, hoewel ik niet begrijp waarom je bloemen zou neerzetten in deze bouwput.

‘En voor het klusje van de week, niet te vergeten,’ vult mijn vader aan.

‘Wat?’ reageert Lindi. Ze kijkt mijn vader geïrriteerd aan.

‘Het leek jullie moeder, eh, Anja, en mij een goed idee om jullie iedere week een klusje te geven. Dan kunnen jullie elkaar beter leren kennen en tegelijk helpen om het huis sneller af te krijgen. Jullie mogen zelf bepalen wanneer en hoe jullie het klusje doen, zolang het maar af is voor de huizenwissel op zondag vijf uur. Zo leren jullie ook nog eens plannen,’ verklaart hij. ‘Een win-winsituatie.’

Ik geloof dat ik daar toch anders over denk, maar ik houd mijn mond. In tegenstelling tot Lindi, die direct een klaagzangmonoloog afsteekt.

‘En als we het niet doen?’ onderbreekt Marks lage stem haar. Rustig, zoals altijd als hij praat (met de nadruk op ‘als’). Die kalme houding is bewonderenswaardig, maar maakt hem ook wel een beetje sloom, of in ieder geval onverschillig.

Ik kan wel raden wat mijn vader nu gaat zeggen.

‘Dan houden we wat in op jullie zak- en kleedgeld,’ zegt hij inderdaad. ‘Succes. Leuk, hè?’

En dus zitten Mark, Lindi en ik de volgende ochtend met een flinke stapel withouten planken en zakjes met veel te veel schroefjes op de slaapkamervloer van mijn vader en Anja. We moeten met z’n drieën een kleedkast in elkaar zetten, zo’n ellendig IKEA-bouwpakket.

Ik zit al een poosje te turen naar de handleiding, die bestaat uit meer dan vijftig stappen. De plaatjes duizelen voor mijn ogen. Ik ben nog steeds moe en dat gesjouw met die planken de trap op maakte het alleen maar erger. Ik hoop maar dat ik de komende week bij mijn moeder beter

kan slapen, in mijn vertrouwde kamer en bed.

‘Ken je ’m inmiddels al uit je hoofd?’ snibt Lindi. Ze zit op het tweepersoonsmatras dat nog zonder ledikant op de grond ligt en laat zich met een theatrale zucht achterovervallen. ‘Wat denken jullie: zouden ze het hier vaak doen?’

Als er íéts is waar ik niet over na wil denken...

‘Zullen we gewoon beginnen?’ verzucht Mark, en hij trekt de handleiding uit mijn handen.

‘Ik vertel wel wat jullie moeten doen, ja?’ zegt Lindi, terwijl zij de handleiding uit Marks handen trekt.

‘Ja, dag. Dat ging ik toch al doen?’

Krrrg! Als ik de handleiding weer uit Lindi’s handen trek, scheurt het papier in tweeën, dwars door stap 31 en 32 heen.

‘Nou, aan jou hebben we ook lekker veel. Precies wat ik dacht toen ik je voor het eerst zag. Echt zo’n zielig bang vogeltje dat...’

‘Kun je alsjeblieft je kop houden?’ bijt Mark zijn zus toe.

‘Wat, neem je het nu voor haar op of zo? Voor die nepzus?’ Het laatste woord spuugt ze zo’n beetje uit.

‘O, echt, wijven,’ zegt Mark. Hij staat op en loopt met zijn handen in de lucht gestoken de deur uit.

‘Ja, loop maar weer weg!’ roept Lindi hem na. Dan draait ze zich weer om naar mij. ‘Nou, als je dacht dat ik dit met jóú ga afmaken, dan heb je het mis.’ En ook zij beent de kamer uit.

Nu zit ik hier alleen met die berg hout en schroefjes voor me, de beledigingen nog nagalmend in mijn hoofd. Ik heb echt geen zin om me door die twee geld door de neus te laten boren. Mijn zak- en kleedgeldbudget is al zo karig dat alleen de zuinigste accountant van heel Nederland het daarmee een maand kan uitzingen.

Ik besluit de afbeelding van het mannetje dat in z'n eentje werkt met een dikke streep erdoor te negeren. Ik zet het matras tegen de muur om ruimte te creëren, schroef twee planken aan elkaar en bekijk ze met enige trots.

Tot mijn blik weer op de handleiding valt. Nog 48 stappen te gaan.

Plotseling ploft er iemand naast me neer en van schrik laat ik een paar schroefjes vallen.

'Rustig maar,' bromt Mark. 'Ik ging alleen even een andere schroeven-draaier pakken.'

'O,' zeg ik. 'En Lindi?'

Mark haalt zijn schouders op terwijl hij de handleiding bestudeert. 'Als jij steeds de spullen van het plaatje bij elkaar zoekt, dan schroef ik alles vast en zijn we zo snel mogelijk klaar met die schijtkast. Oké?'

'Oké,' zeg ik een beetje overdonderd.

'En ik heb geen zin om te praten.'

Ik knik, nog meer overdonderd.

Ietwat onwennig en inefficiënt gaan we samen aan de slag, maar ik ben allang blij dat ik hulp heb. Ook al is het dan van een jongen met een schijnbaar gelimiteerde woordenschat en een tamelijk angstaanjagende blik in zijn ogen.

Ik probeer me te concentreren op mijn taak, maar dat lukt maar matig omdat ik op de een of andere manier steeds naar Mark moet kijken. Naar de sluike, inktzwarte haren die hij gebruikt om zich achter te verstoppen. De puntige oorbel die zo nu en dan tussen zijn haren door piept. De sik die zijn gezicht een langwerpige vorm geeft, een beetje zoals Bert van Ernie.

'Is er iets?' vraagt hij als hij merkt dat ik naar hem kijk. Staar. Zijn lichte ogen kijken me doordringend aan.

'Eh, wat is dat op je t-shirt?' schiet me als eerste te binnen, knikkend naar de skeletachtige figuur die nagenoeg zijn hele romp bedekt.

Mark kijkt omlaag. 'Napalm Death.'

'Napalm wat?'

'Death. Dat is een metalband. Niet echt muziek voor jou.'

'Hoe weet jij dat nou?' zeg ik. Het komt er verontwaardigd uit.

Mark stopt abrupt met schroeven. 'Je hebt gelijk. Dat kan ik niet weten. Zal ik een nummer opzetten?'

'Ja, hoor. Gezellig,' zeg ik, zo nonchalant mogelijk. Als de muziek net zo erg is als de afbeelding op zijn shirt, staat me nog wat te wachten.

Als Mark weer naast me zit met zijn laptop, gluur ik over zijn schouder naar het scherm terwijl ik zogenaamd de volgende stap bestudeer. Zijn muzieklijst lijkt eindeloos.

Ik schrik me een ongeluk als de muziek begint. Mark ziet het en ik zie dat Mark het ziet. Ik wil me natuurlijk niet laten kennen, dus ik luister verder zonder een krimp te geven.

De muziek is vreselijk hard. En ook gewoon vreselijk. Ik zou het niet eens muziek willen noemen. Het is meer geschreeuw. Of gegrom, van een man met de laagste stem op aarde. Ik versta er niks van, behalve dan het woord 'killing'. De snoeiharde gitaren gaan zo snel dat er geen ritme in te ontdekken valt.

Ik zie Marks hoofd meebewegen op de 'maat' terwijl hij verder werkt aan de kast. Zijn lange haren deinen mee. Ik voel me ineens een enorm oud wijf, dat ik Marks muziek zo verafschuw.

'En?' vraagt hij.

'Ja, goeie klusmuziek. Ik heb toch zeker al vier minuten niet aan die schijtkast gedacht.'

Marks gezicht gaat weer schuil achter zijn haar, maar ik zag hem nog net grijnzen. Het is de eerste keer dat ik hem zie lachen. Het geeft zijn gezicht iets lichts. Of nou ja, in ieder geval wordt het iets minder angstaanjagend.

‘Gut, wat zitten jullie hier gezellig.’

We kijken tegelijk op naar Lindi, die in de deuropening staat.

‘Helemaal niet,’ zegt Mark, ‘maar iemand moet het zware werk doen. En dat is meestal iemand anders dan jij, hè?’

‘Ik ben er alweer, oké? Als je die metal-herrie van je maar afzet.’

‘Prima, zolang iedereen verder zijn kop houdt.’

Een tijdje werken we samen verder. We zeggen geen woord – precies zoals Mark wil en omdat ik in alle eerlijkheid ook niet weet wat ik zou moeten zeggen. Heel gezellig is het niet, maar ik krijg er steeds meer vertrouwen in dat we deze klus toch gaan klaren voor de huizenwissel op zondag. Meer moet ik misschien ook nog niet willen.

‘Au, godverdomme!’ schreeuwt Lindi plotseling. Met haar rechterhand houdt ze haar linker vast en ze blijft vloeken terwijl ze met vreemde pasjes door de kamer beweegt.

‘Sorry,’ zeg ik, met de best wel zware boosdoenerplank in mijn handen. ‘Ik had niet door dat...’

‘Nee, dat moest er nog eens bij komen!’ bijt Lindi me toe.

‘Lindi, doe eens rustig. Nina deed het heus niet expres,’ zegt Mark.

Venijnig grijpt zijn zus een losse plank van de grond.

‘Niet doen!’ schreeuwt Mark als Lindi de plank omhoog heft. Hij springt op van de vloer en strekt zijn arm uit om haar tegen te houden.

Maar hij is te laat. Ik voel een windvlaag langs mijn wang strijken en hoor een harde klap. En nog twee keer *pats!* als Lindi de in tweeën gebroken plank naast mijn voeten neersmijt.

Een ogenblik kijken we alle drie naar de halve kledingkast die nu geen hele kledingkast meer kan worden.

Mark verlaat de kamer als eerste – zwiingend, uiteraard – en op dat moment dringt Lindi’s stem tot me door, bits en te dicht bij mijn oor: ‘Als je

maar niet denkt dat jij mijn broer van me kunt afpakken. Of dat ik jou ooit mijn zus ga noemen.'

Er gaat een achtbaan aan gedachten door mijn hoofd terwijl ik haar aankijk. En niet één gedachte is positief.

'O, en dat geldt dat we nu mislopen?' voegt Lindi toe, met haar vingers tikkend tegen de deurpost. 'Dat mag jij dokken. Anders pak ik je op een andere manier terug. Trut.'

DZHMGD*:

Personages:

D = Dochter

M = Moeder

O = Oma

SB = Stiefbroer

SM = Stiefmoeder

SZ = Stiefzus

V = Vader

Situatie: V, D, SM, SB en SZ staan in woonkamer van bouwput.

~~V: Gelukkig nieuwjaar, allemaal! (draait zich om naar SM)~~

V: Gelukkig nieuwjaar, allemaal! En jij natuurlijk in het bijzonder. (draait zich om naar D, omhelst D)

D: Jij ook, pap!

SM: O, de druiven! Snel, bij elke klokslag één druif.

Bij iedere druif mag je een wens doen. Dat is een Zuid-Amerikaanse traditie. Van onze voorouders.

D: (stopt druif in mond) Dan wens ik dat ik nu bij mama was.

V: (kijkt D aan, verbaasd, dan meelevend) Meen je dat?

D: Ja, natuurlijk meen ik dat. Ze is helemaal alleen vanavond.

V: (slaat zichzelf voor hoofd) Ach, ik ook met mijn

stomme dobbelstenen. Spring maar snel op je fiets en ga naar haar toe.

D: Maar je zei...

V: ... dat dat geen gewoonte moet worden, ik weet het. Maar vanavond maken we een uitzondering. Dat lijkt me een goed voornemen voor mij voor het nieuwe jaar: dat ik me wat minder streng aan allemaal onzinnige regeltjes hou.

* De-Zo-Had-Het-Moeten-Gaan-Dialog

HOOFDSTUK 2

Rozenlaan 54

TIKTAK. TIKTAK. TIKTAK.

Ik zit op de leuning van de mosterdgele bank. Het is zo stil bij mijn moeder thuis dat ik de klok kan horen tikken. Best irritant als je daar al een uur naar luistert.

‘Wil jij nog thee, mam?’ Ik kijk naar mijn moeder, die onderuitgezakt naast me op de bank zit. Haar in sloffen gehulde voeten rusten op de salontafel.

‘Lekker, liefje.’ Ze probeert te glimlachen.

Vluchtig kijk ik over mijn schouder terwijl ik naar de keuken loop. Ik zet de waterkoker aan en tuur ernaar, met mijn ellebogen leunend op het plakkerige aanrecht. Ondertussen probeer ik het beeld van mijn moeder uit mijn hoofd te krijgen, hoe ze daar zo zit, als een wassen beeld dat voor zich uit staart, alsof daar iets heel boeiends te zien is in plaats van een buffetkast met servies dat nooit wordt gebruikt. Maar de trieste blik, de ongekamde haren en afhangende schouders komen steeds weer terug.

En dan die pyjama: een lubberbroek met verwassen rozenprint, een wit-rose geblokt nachthemd in kingsize formaat – het liefst ook nog

zonder bh eronder – en daaroverheen een grijs gebreid vest tot op haar knieën.

Ik schrik op uit mijn gedachten als het water begint te borrelen en schenk het in de bruinige theepot. Ik klem een reep chocola onder mijn arm. Daar zal mijn moeder vast van opknappen. Wie knapt er nou niet op van chocola?

‘Hoe was het daar?’ vraagt ze na een poosje.

‘Waar?’

‘Bij je vader, natuurlijk.’

Dat ‘natuurlijk’ vind ik nogal raar. Gisteren en eergisteren had ze me die vraag de hele avond kunnen stellen, maar in plaats daarvan zei ze niets. Ik bleef maar zwijgend naast haar zitten, omdat ik het ook niet wist. ‘Best oké. En best druk,’ antwoord ik.

Mijn moeder slikt. Ik vraag me af of ik beter had kunnen zeggen dat het één groot onoverkomelijk drama was.

‘En met dat mens?’

‘Dat mens’ is Anja. Maar die naam is verboden in dit huis.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ach, ze doet haar best.’ Waarom zeg ik steeds ‘best’?

‘Dat zal wel, ja,’ zegt mijn moeder. Het klinkt als een verwijt en misschien is het dat ook wel. ‘Mag ik de chocola?’

Ze eet de reep tot en met het laatste stukje op. Ik heb maar vier stukjes gehad, maar ik klaag niet. Zij heeft het nu harder nodig.

Zwijgend drink ik mijn thee. De klok begint steeds meer op mijn zenuwen te werken. Het is sowieso vreemd dat die klok tikt, want verder lijkt de tijd hier stil te staan. Daardoor krijgen mijn gedachten vrij spel. En dan vooral gedachten aan de maanden vóór de scheiding. Die terugkerende analyses van waar het verkeerd ging.

Ik zie mezelf weer naar school fietsen, veel te vroeg.

‘Ga je nu al weg?’ vroeg mijn moeder dan, met wallen die iedere week in omvang en donkerte toenamen.

‘Ja, ik moet nog wat afmaken, samen met Iris en Mara.’

In werkelijkheid fietste ik een blokje om en ging op een bankje in het park zitten wachten tot mijn vriendinnen kwamen. Zelfs als het regende, met mijn capuchon tot aan mijn wimpers.

En uit school, na het zevende of achtste uur, fietsten we zo langzaam als we konden zonder te vallen. Mijn huis werd van de eerste stop op onze route gedegradeerd tot de laatste.

Als ik uiteindelijk de oprit op fietste, waren er twee opties:

1. Ik had het geschreeuw aan het begin van de straat al gehoord.
2. Het was stil.

Niet gewoon stil, zoals soms wel oké is, maar ijzig stil. Ik deed dan mijn best om het gezellig te maken – mijn uiterste best. Ik vertelde verhalen over school of voetbal, waar ik me godzijdank iedere woensdagavond en zaterdag kon afreageren. Zelf vond ik die verhalen grappig, hilarisch zelfs, maar bij mijn ouders kon er geen lachje af. Soms vroeg ik me af of ze überhaupt hoorden wat ik zei.

Wat ik mezelf het meest kwalijk neem, is dat ik het opgaf toen het herfst werd. Niet bewust – opgeven is niet mijn ding, en ik weigerde te geloven dat het een verloren zaak was tussen mijn ouders. Ze hielden het tenslotte al zo lang met elkaar uit. Maar ik trok mezelf steeds vaker terug op mijn kamer. Liggend op bed. Alsof de energie letterlijk uit mijn lichaam was weggezogen en het kraantje met nieuwe toevoer was afgeplakt met grijze ducttape. Op mijn buik, oordopjes in, koos ik een van mijn zorgvuldig samengestelde playlists:

1. 'Eindelijk S.T.I.L.': rustige liefdesliedjes om ijzige stiltes mee op te vullen.
2. 'Daar gaan we weer': popmuziek voor het overstemmen van medium geruzie.
3. 'Hou je K.O.P.': dancemuziek voor luid en duidelijk geruzie.
4. 'Hou je K.U.T.K.O.P.': keiharde rapmuziek voor de ergste ruzies en dito humeur.

(Ik had natuurlijk nog niet kennisgemaakt met de muziek van Mark, wat een mooie nummer vijf zou zijn geweest.)

Terwijl ik muziek luisterde, schreef ik van me af in mijn dagboek. Eerst produceerde ik pagina's vol klaagzangen, maar al snel merkte ik dat ik me daardoor eerder slechter voelde dan beter. Het werden dialogen, De-Zo-Had-Het-Moeten-Gaan-Dialogen, met dingen die ik had willen zeggen maar die ik niet over mijn lippen had gekregen. Omdat ik niet durfde, of omdat de anderen niet naar me luisterden en niet de dingen zeiden die ik zo graag wilde horen. Het voelde fijn om toch te kunnen zeggen wat ik op mijn hart had en om in ieder geval de fictieve personages te begrijpen – hoe triest dat ook klinkt. Ach, het *is* triest. Maar het luchtte op. En dat doet het nog steeds.

Zouden ze nog bij elkaar zijn als ik iets beter mijn best had gedaan? Als ik niet zo vaak het huis was ontvlucht? Als ik...?

'Ik denk dat ik even ga liggen,' brengt mijn moeder me terug in het hier en nu. Ze hijst zichzelf als een oud vrouwtje van de bank.

Verbaasd kijk ik haar aan. 'Nu? Het is vier uur.'

'Zeur niet zo. Je lijkt je vader wel, die kon ook altijd zo drammen,' zegt ze geërgerd. Ik slik en doe net alsof ik niet beledigd ben.

'We kunnen ook iets leuks gaan doen,' zeg ik snel. 'Naar de stad of zo?'

'Iets leuks. Nou, daar staat mijn hoofd niet zo naar,' antwoordt mijn

moeder met een treurig gezicht. Ze loopt naar de deur en stiekem maak ik een foto. Een beetje lullig misschien, maar deze outfit moeten mijn vriendinnen zien, anders geloven ze me niet.

In de deuropening draait ze zich naar me toe en vlug verstop ik mijn telefoon onder mijn bovenbeen. Ik zie dat er tranen in haar ogen staan.

‘Weet je,’ zegt ze met trillende stem. ‘Soms weet ik niet of ik het wel aankan. Daar lig ik ’s nachts weleens wakker van.’

Een akelige steek schiet door mijn onderbuik. Ik weet niet wat ik moet zeggen, ik kan niets meer zeggen, want haar voetstappen klinken al op de trap. Traag sjokkende voetstappen. Het steekt nog harder als ik bedenken dat mijn moeder nu in haar eentje onder haar dekbed kruipt en gaat liggen huilen omdat ze niet weet of ze het aankan.

Ik heb afleiding nodig. Anders begin ik zelf ook nog te huilen.

Chica's

Iris, Mara, U

Stuurt afbeelding

HELP!

Iris:

Dat vest 😞

Mara:

OMG

Iris:

Zegt Miss Trainingspak 😊

Volgens mij gaat het niet
goed
Fulltime pyjamaparty hier
En ze is naar bed gegaan
Nu, op klaarlichte dag!!!

Mara:

Hmmm...

Kun je niet vragen of ze met je
wil shoppen of zo?

Ze is niet in de stemming
voor iets leuks, zegt ze

Iris:

Dat zou ik ook niet zijn in zo'n
vest

Ik ben zelf ook niet echt in de
stemming

Iris:

Kom hierheen dan!
Vrolijk ik je op 😊

Ik kan toch niet weg?
Dan zit mijn moeder alweer
alleen

Iris:

Nou en, ze ligt toch in bed?

Mara:

Lekker loyaal, I

Iris:

Ja, zoals al die ouders die gaan
scheiden! Zoek het dan
maar lekker uit

Ze komt er vast zo wel uit

Mara:

Denk ik ook

Pff, 2 huizen, wat moet je
ermee?

Iris:

Nou ja, wees blij dat je even van die
Lindi verlost bent

Ik mis haar nu al
Wacht, ik voeg haar toe
aan ons gesprek

Iris:

Haha

En De Sik ook

Mara:

LOL

Nooit gedacht dat ik dit ooit
zou zeggen: zat ik maar op
school...

Iris:

Oké, nu zeg ik: HELP!